

Kedves Olvasóink!

„Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást”
(János 13,35).

Szeretettel köszöntjük minden kedves Olvasónkat az új évben!

Jelen lapszámunk egy igen fontos témáról: a közösség megéléséről szól.

A közösség Isten egyik legnagyobb ajándéka a hívő emberek számára. A jó közösségben kézzelfoghatóvá válik Isten elfogadó, gondoskodó, megtartó szeretete. Ugyanakkor a közösségben Isten formál, csiszol bennünket egymás által, amit általában nehezen élünk meg. Sőt, a felmerülő konfliktusok során gyakran megkísért bennünket, hogy talán jobb lenne új közösséget keresni... Ne engedjünk ennek a kísértésnek!

Harcolnunk kell közösségeink megmaradásáért, épüléséért! Gyakran áldozatot kell hoznunk, nem ritkán a legnagyobbat: önmagunk megtagadását. De tegyük meg, hiszen Jézus szavai szerint a világ előtt a legfontosabb bizonyágtétel az evangélium mellett: a szeretet-közösségünk.

Reméljük, lapunk segítséget nyújthat közösségeink építéséhez, erősítéséhez!

*Sípos Alpár Szabolcs
elnök*

Tartalom:

Dr. Keszi Krisztina beszámolója –	
Karácsony a Mungwi gyülekezetben	2
A Luz család beszámolója Ecuadorból	3
Az aktuális téma – A közösség megélése	3
Oroszország – Mi a fontos?	4
Oroszország – Menjünk együtt egy darabon!	5
Franciaország – Közösség „francia módra”	6
Japán – Nincs szavuk a közösségre?	7
Malawi – A kissé más világháló	8
Pápua Új-Guinea – Virágkoszorúk, hordárok és bőséges étkezés	9
Spanyolország – Közösség spanyol módra	11
Pápua Új-Guinea – Hívatlan látogatók	11
Zambia – Egészségügyi segítők képzése a falvakban	12

Szerkesztőségi üzenetek

Ezúton is szeretnénk megköszönni fordítóink és a csomagolásban segítőknek a hűséges munkáját. Mindkét feladatkörbe várunk még önkéntes segítőköt. A fordítások németről magyarra történnek, e-mail kapcsolattal.

Az újság csomagolásának következő időpontjai:

- 2009. április 4. szombat
- június 6. szombat

A helyszín: a szerkesztőség Remeteszőlősön. Kérjük, hogy aki tud jönni, előzetesen telefonon egyeztessen Keresztfalvi Béláné Mariannal: 06/26/355-310 telefonszámon.

A fordításra vállalkozók jelentkezését Előd Erika várja: elode77@gmail.com e-mail címen.

Továbbra is lehet használt levélbélyegeket küldeni és azzal a missziót támogatni. Kérjük, hogy ne áztassák le a bélyegeket, és csak szabályos, sértetlen postai bélyegeket küldjenek. Kérjük 1 cm-es széllel kivágni. Köszönünk minden eddigi küldeményt is.

Karácsony a Mungwi gyülekezetben

Karácsony táján sokszor szállt haza a gondolatom. Zsúfolt buszok, villamosok, tülekedés, a szokásosnál is nagyobb hajsza. Odahaza ilyenkor talán lelki stopptáblákat kellene kitenni: „Állj meg, csendesedj el és nézz fel!”

Itt éppen fordítva történik: „Indulj, mozdulj!” Nézz fel és változtass azon, ami ezt a napot is a sűrke hétköznapi sorába alacsonyítja! Ez a nap igenis más, mint a többi. Ezen a napon megnyílt a menny és nemcsak azért, mert angyali seregek jelentek meg, hogy hirdessék az örömet és dicsőítsék Istent, hanem azért, mert maga Isten jött el közeink a Földre úgy, hogy testet öltött és megszületett egy betlehemi jászolban.

A szívemben régóta érlelődik a terv, hogy karácsonykor hangozzék el a karácsonyi történet, a bizonyágtétel az Úr Jézus születéséről. Most megvalósulni látszott azzal, hogy ebben az évben tanulhattam a bamba törzs nyelvét.

Az én szívemben ugyan az volt, hogy december 24-én a Klinikára, 25-én pedig valamelyik kis erdei falu gyülekezetébe menjünk, ennek azonban két akadály volt. Az egyik, hogy a keresztények nem jönnek össze december 25-én (24-én, 26-án sem), ha az hétköznapra esik. Tehát ez előzetes szervezést kíván.

A másik, hogy a Mungwi baptista lelkipásztor megkért, hogy először a Mungwi gyülekezetben adjuk elő a karácsonyi történetet. Így tehát maradtunk.

Ilyen-olyan akadályoztatás miatt a próbákat csak egy héttel karácsony előtt tudtuk elkezdeni. Ám ekkor újabb akadály lépett fel, mert a gimnazista korú „angyal” visszalépett, ugyanis nem tudta kívülről megtanulni a szöveget. Ekkor már csak öt nap maradt karácsonyig. A helyette beugró fiatal azonban csodálatos módon egy nap alatt megtanulta fejből a hosszú szöveget.

Isten kegyelméből mindig volt éppen annyi áram, hogy gépre vigyem, kinyomtassam és kézbe adhassam a másnapra megtanulandó szöveget.

Mivel sok embernek nincs saját Bib-

liája, vagy ha van is, azt kellett megállapítanom, hogy nem nagyon olvassa, ezért ahol csak lehetett, szó szerint hagytam meg Isten Igéjét, hogy az Úr szava ilyen „képes” beszéd formájában érhesse el a szíveket. Csak ott írtam át előadható, párbeszédes formára, ahol ez szükséges volt. A karácsonyi történetet hat jelenetben adtuk elő. 1. Gábrriel arkangyal Máriánál. 2. Az Úr angyala Józsefnél. 3. A napkeleti bölcsek Heródes királynál. 4. József és Mária Betlehemben, Jézus születése. 5. A bölcsek Betlehemben. 6. A pásztorok Betlehemben.

Az olvasópróbát az előadás begyakorlása követte, majd a jelmezes próba.

A kosztümök előállításához a háztartásban fellelhető maradék anyagok, asztalterítő, konyharuha és természetesen fehér orvosi köpeny szolgáltatták az alapot.

Karácsony estén a Klinikára mentünk, hogy az akkor benn fekvő betegeknek, szülésre váró nőknek, hozzátartozóiknak hangozhassék az örömhír a betlehemi jászolban megszületett Krisztusról.

25-én az istentisztelet keretében a templomban adtuk elő a karácsonyi történetet. A megszokottól eltérő, „teljesen más” ellenére sok embernek szerezhetünk örömet vele.

Az előadásban résztvevők hűségesen és „keményen” dolgoztak. Az itteni kultúrától eltérően mindig pontosan, a megbeszélte időpontban jöttek a próbára. Ez azért is volt különösen nagy teljesítmény, mert három gyermek nem Mungwiból, hanem a Mungwi folyótól jött, ami azt jelentette, hogy naponta 12 km-t gyalogoltak az eső áztatta sáros úton. Különösen is hálás voltam, hogy a próbák alatt megtanulták kívülről egymás szövegét is, vagyis karácsonyra csaknem minden gyerek kívülről tudta a Jézus Krisztusról szóló próféciákat!

Hogy hűségüket, kitartásukat megjutalmazzam, 25-én hálaadó délutánra hívtam meg a társaságot. Sem a családok anyagi helyzete, sem a nyitott, házi tűzhely, a „babula” használata nem ad lehetőséget arra, hogy süteményt vagy

édességet egyenek.

Így aztán nagy volt az öröm, amikor a sütemények mellé még a magyar szaloncukrok is odakerültek az otthonról éppen időben megérkezett csomagból.

A gyerekek nagy része a kapott „kincseket” elcsomagolta a karácsonyi szalvétákba, hogy odahaza lassan besosztva, illetve az otthonmaradottakkal megosztva ehessen majd meg.

Sem a fárasztó gyaloglás, sem a szüneti játék helyetti próbák miatt nem hangzott el egyetlen zúgolódó szó sem, hanem helyette hálaadás. Ahogy láttam a gyerekek örömet, az a bibliai igazság szólt a szívemben, hogy „nagyobb öröm adni, mint kapni.”

Imatémák:

Amiért hálát adok:

1. Hogy az Univerzum Tulajdonosa és Uralkodója kész volt testet öltetni egy betlehemi jászolban.

2. Hogy „egy talentumos” nyelvtudásomat megforgathattam olyan módon, hogy a nyelvet jól beszélő gyermekek száján keresztül hangzott az örömeiket sok ember számára.

3. Hogy bár hónapok estek ki az orvosi vizsgára való készülés-várakozás miatt, ebben az évben mégis lehetőséget kaptam a bamba nyelv tanulására.

Amiben imatámogatást kérek:

1. Hogy Isten Lelke törje meg, törje át azt a sötétséget, ami a sötétség világához kötődő praktikák miatt jellemzője az itteni kereszténységnek.

2. Hogy a még mindig folyamatban lévő klinika-értékelés és döntés jó és pozitív döntéssel záruljon.

3. Hogy a negyedszer is kitöltött papírok után szülessen döntés szóbeli vizsgám időpontjáról és regisztráljanak a Zambiai Orvosi Kamara tagjaként.

Ezúton köszönök a testvéreknek mindent, testi-lelki támogatást, imádságot, anyagi segítséget, s kívánok áldást erre az évre: Istennel való indulást és Vele való megérkezést.

*Testvéri köszöntéssel:
dr. Keszi Krisztina*

Kedves Barátaink és Imatársaink!

2008. december 24. Ecuador, Ibarra

December 21-én itt az ibarrai gyülekezetünkben megtartottuk második „Cafe Concierto“-nkat. A terem szépen feldíszítették és karácsonyi fények mellett klasszikus és modern karácsonyi zenét lehetett hallgatni. Közben verseket szavaltak, játszottak és természetesen volt kávé és karácsonyi aprósütemény is. Impact-teamünk árnyékjátékot mutatott be: „A három fa álma”, én pedig evangélikus karácsonyi igehirdetést tarthattam: „Isten, aki legmerészebb álmaidat is felülmúlja”. A 300 vendégből 100 nem volt keresztyén, és több, mint

80-an töltöttek ki egy kis lapot arról, hogy vagy döntöttek az Úr Jézus mellett, vagy látogatást kérnek, hogy még többet megtudjanak Jézusról. A háromórás program igazán rendkívüli volt és nagyon hálásak vagyunk Isten munkálkodásáért!

Idén elég későn jutottunk hozzá, hogy karácsonyfát vegyünk. Amikor Quitóban a megszokott helyen kerestünk fenyőfát, már mindet eladták. Már csupán néhány óriásit lehetett volna kapni 60 US dollárért. Szomorú voltam, de nem akartam ennyi pénzt kiadni egy fáért. Gyermeke-

im még szomorúbbak voltak. Márk megjegyezte: „Akkor most nem is lesz karácsonyfánk?” Elutaztunk és Gyöngyi is belátta, hogy ez túl drága. Imádkoztam: „Uram, kérlek, ajándékozz nekünk egy szép karácsonyfát ... tudod ... a gyerekeknek.” Így aztán tettünk még egy pár fordulót, és sok ide-oda utazással a fél várost bejárva végül találtunk egyet. Most aztán a karácsonyfától illatos a nappalink és a gyerekek egyáltalán nem akarnak lefeküdni, mert a fa olyan szép. Hála legyen Istennek ezért a nagy csekélységért!

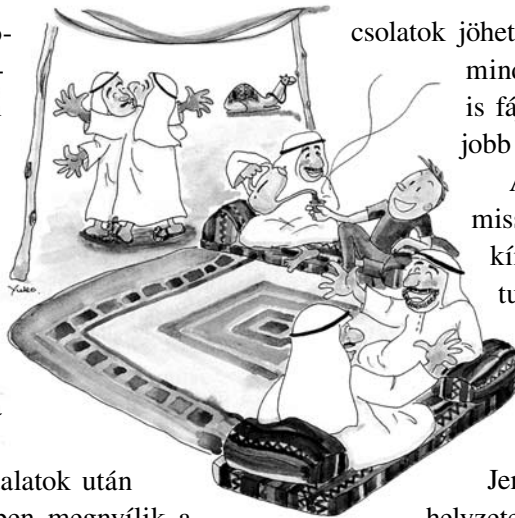
AZ AKTUÁLIS TÉMA

A közösség megélése

A misszionáriusok olyan hírnökök, akik üzeneteket visznek embereknek. Ezzel természetesen egyetértünk. Küldetésük lényeges előfeltétele azonban, hogy egyáltalán befogadják őket az emberek. Hány bennszülött bocsátotta meg nagy türelemmel és sok szeretettel hibáinkat, pedig sokan nem jó szemmel néztek ránk tudatlanságunk miatt! Mi is lett volna velünk ezek nélkül a jó szándékú emberek nélkül?

Ilyen külhonban szerzett tapasztalatok után nem csoda, ha a szívünk könnyebben megnyílik a társadalmunkban élő kisebbségek előtt. Tudták-e, hogy a Liebenzelli Misszió Németországban elkezdett hazát és közösséget kínálni „idegeneknek”?

Sabine Matthis missziós nővér megállapítja, hogy közösség nem jön létre magától – lépéseket kell tenni egymás felé. Igaz ugyan, hogy az első lépésnél le kell győznünk önmagunkat, de rendszerint gyorsan meg is lesz a jutalma. Az első találkozások érdekessé teszik az életünket. Ilyenkor általában nem nehéz kedvesnek lenni, utána azonban nem mindig könnyű a folytatás. Mánuszon még nagy értéket tulajdonítanak az emberi kapcsolatoknak, de Oroszországban egyre inkább áldozatul esnek a modernségnek, ami üressé teszi a társadalmat. Ha kap-

csolatok jöhetnek létre és meg is maradnak, az mindig Isten ajándéka. Léteznek ugyanis fájdalmas korlátok, amelyeket a legjobb módszerrel sem lehet lerombolni.

A Liebenzelli Misszióban is vannak misszionáriusok, akik fáradságot nem kímélve, hűségesen végzik szolgálatukat. Mégis vannak emberek, akik megmaradnak elszigeteltségükben. Mostani számunkban nem számolunk be ilyen esetekről – pedig sokak számára ez a valóság.

Jeremiás személye és könyve ilyen helyzetekben jó társaságot jelent és vigasztalást nyújt a szenvedésben.

A misszionáriusnak óriási felfedezést jelent, hogy az egészen más háttérrel rendelkező emberekkel együtt lehet élni, és ez alapvető tananyagot is jelent neki. Isten nemzetközi hírnökeinek kiváltsága: Jézus Krisztus gyülekezete gazdagságának és mélységének előízét kaphatják. A Rapp és Strauß család arról számol be, hogy a külső formák helyett a tartalom a fontos, és ilyenkor felragyog a szentek közösségének csodája.

Szívből köszöntök mindenkit a Misszió Hegyéről

Martin Auch
missziói igazgató

Mi a fontos?

A vendégszeretet a szívekhez szól

Tizenkét évvel ezelőtt találkoztam először Omszk környéki emberekkel. A kis árnyékszékhez vezető utamon a trágyadombra történt félrelépésem mellett sok szép találkozás és vidám közösségi együttlét maradt meg az emlékezetemben. Az emberek vendégszeretete megragadta a szívünket. Orosz nyelven az egyik felszólító módban álló szó, amit megtanultam, a hétköznapi „kusajtye!” („Egyetek”!) kifejezés volt. Miután véget ért az énekléssel, bibliai történettel, tréfával és játékkal töltött délután, és a gyerekek hamiskás mosollyal elbúcsúztak tőlünk, az asszonyok enni hívtak. Vagy közösen, a gyülekezet termeiben vagy vendéglátó családoknál vacsoráztunk. Többnyire már jóllaktunk, amikor még alig látszott, hogy hiányzik valami az asztalról. Ilyenkor jött a felszólítás: „Kusajtye!”, egészen addig, amíg már csakugyan nem fért belénk egy fűszál sem. Még ma is magam előtt látom a vendéglátó család nappaliját. Az idősebb házaspár két fiatal nőt és minket, két fiatalembert fogadott be. A kicsi házban természetesen nem volt ennyi embernek ágy. Így aztán Andreas Krafttal (jelenleg Kirgizisztánban szolgál) egy összecukható ágyon találtam magam. Egy takarót kaptuk, ami éppen csak elég volt kettőnknek. Mintha odaszögezték volna, úgy feküdtünk az ágy ránk jutó egyenként 50 cm-es felületén, de valamikor mégiscsak meg kellett fordulni és akkor a másíkról természetesen lekerült a takaró... Mégsem bosszankodtunk igazán. Megértettük Pált, aki így írt: „A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek” (Zsid 13,2). Ezek az idős és nem nagyon jómódú emberek nem riadtak vissza semmi fáradságtól, áldozattól, csak hogy falujuk gyermekei hallhassanak az Úr Jézusról.

Nem nézünk az órára!

Amikor aztán misszionáriusokként kiutaztunk Jekatyerinburgba, a gyülekezet vezetője többször meghívta csapatunkat, hogy jó légkörben be-

szélgethessünk egymással. Oroszországban egyszerűen nem lehet a döntő ügyeket telefonon megbeszélni vagy e-mail-ben elintézni. Szükséges hozzá a jó légkörű közösség, gazdagon megterített asztal és egy hosszú este, anélkül, hogy az órára néznénk. Ilyenkor alakul valami. Ez a gyülekezeti munkára is áll. Városi környezetben azonban egyre kevesebb rá a lehetőség.

A fogyasztás az élet lényege

Amióta az idő pénz lett és a fogyasztás sokaknál élettartalom rangjára emelkedett, feltartóztathatatlan nőnek a közlekedés költségei. Az emberek harcolnak az óra ellen. A családra és barátokra szánt idő gyakran kárt szenved, mert a fitness stúdióba vagy a szépségszalomba menés nem hiányozhat a modern ember életéből. Amint hazaérkeznek, már szinte csak arra telik az erejükből, hogy egyenek és utána a heverőről tévét nézzenek vagy számítógépezzenek. Az orosz közösségi szellemet háttérbe szorítja a városi individualizmus. A kapcsolatok kárt szenvednek, az alkoholfogyasztás nő, a drogok már nem jelentenek tabut. Sok fiatal az „Online-Community”-ben (internetes közösség) keresi a pótlékot, ahol elrejtetheti valódi személyazonosságát. Könnyebb a média világában kikapcsolódni, mint reális kapcsolatok kockázatával élni. Azzal, hogy erőszakot követnek el a saját lelkükön és egyre képtelenebbek lesznek közösségi élet kialakítására, fontos segítővé lett a pszichológus. Már azt sem tekintik illetlennek, ha jóslást és fehér mágiát vesznek igénybe. Természetesen távolról sem mindenki követi ezt a mintát. Sok embernek jobb dolga van, mint bármikor, és igazán jól boldogulnak az életükkel. Az azonban, hogy sok ideje legyen valakinek a közösség megélésére, egyre inkább azoknak kiváltsága, akik „kiszállnak” mindebből. A ház előtt gyakran csak az alkoholisták és a munkakerülők ülnek. Az ő közösségük azonban nem az életet szolgálja. Egymást rángatják bele a mámorba és a drogfogyasztás-

ba, és arról tárgyalnak egymással, hogyan szerezzék meg rá a pénzt.

Közösség, amely az életet szolgálja

Magunknak mint családnak és gyülekezetnek feltehetjük a kérdést: hogyan hozhatunk létre az életet szolgáló közösségi szigeteket? Miként adhatunk jó ötleteket, javaslatokat arra, hogyan lehet tartalmas együttléteket szervezni? Családunknak a német határidőnapló helyett nyitott ajtóra és rugalmasan kezelt konyhára van szüksége.

A nyugati mintára rendezett gyülekezeti „szórakoztató műsorok” nem elégítik ki az emberek valódi igényeit, még akkor sem, ha az oroszok is szívesen szórakoznak és fogadják el a kiszolgálást.

Ha az Újszövetséget nézzük, megállapíthatjuk, hogy ez már az apostolok idejében sem volt elég. Lukács evangélista írja: „Kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban” (ApCsel 2,42). A szomszédok házaikban jöttek össze, hogy gyakorolják a közösséget. A nehéz élethelyzetekben különösen is megmutatkozik a keresztyén életközösség hordozóképesége. Isten Igéje ezen a téren is irányt mutat. Tudjuk, miben bízhatunk, ha hallgatunk Igéjére. Az Úr Jézus testvéreket ad. Vállalhatjuk egymásért a felelősséget, elkötelezett közösséget ápolhatunk egymással. Együtt törhetjük meg a kenyeret (vehetünk úrvacsorát) és megújulhat a bizonyosságunk, hogy az Úr Jézus velünk van. Ő ad jogot arra, hogy egymásért és másokért imádkozzunk az Atyához. Így tapasztalhatnak az emberek védeltséget, segítséget, változást, lelki növekedést. Végülis mindannyiunknak csak egyetlen életünk van itt a földön, amelyben 24 órával és heti hét nappal kell megbirkóznunk. Nemcsak az az egy óránk van az istentiszteleten. Idős „testvéreink” a lelki közösség segítségével nehéz időket éltek túl anélkül, hogy megkeseredtek volna. A mai napig ünnepet jelent nekik, ha hittestvéreikkel

találkozhatnak. Igzi öröm és szívből jövő mély összetartozás tapasztalható közöttük.

A mai élet nehézségei más természetűek. Nem utánozhatjuk őket, de bátorítanak, hogy a mi időnkben találjuk meg újra az utat a keresztyén közösséghez.

Valódi alternatívák

Tanulmányozzuk az itt élők élettriumusát, hogy majd akkor lehessünk velük együtt, amikor nekik is lehetőségük van rá. Az iskolai szünidőkben például könnyen megtalálhatjuk a gyermekeket, mert a nyári szünidő hosszú, és nem költséges, jó táborozási lehetőségeket keresnek. A gyermek és serdülő nyári

táborokkal már nagyon jó tapasztalatokat szereztünk. Rendelkezésünkre állnak az ünnepek is, mint például az évvége vagy a húsvéti ünnepek. A jövőben szeretnénk olyan lehetőségeket kínálni, amelyek alternatívát jelentenek a népi ivászatokkal szemben. A nyári hétvégeken a családok általában „dácában” (dácsa = hétvégi ház, nyaraló) vannak. A városban túl nagy a meleg, a szmog is megnehezíti az életet. Ezért olyan megoldásokra van szükségünk, amelyek lehetővé teszik a felüdülést anélkül, hogy le kellene mondanunk az istentiszteletről és a testvéri közösségről. Idős testvéreinktől azt is megtanulhatjuk, hogy nem a külső körülmények a fontosak, amilyenek a he-

lyiségek vagy a hangszerkíséret, hanem az egymással való közösségünk – az Úr Jézus és az egymás iránti szeretet. Akkor az istentisztelet is szép lesz, és új erőt nyerünk, hogy az előttünk álló hat napon is Istennek szolgáljunk.

Matthias és Damaris Braun, két gyermekük van. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Matthias ipari technikus volt, Damaris ápolónő. 2002 óta élnek Oroszországban. A nyelvtanulás után Cseljabinszkban gyülekezeti munkába álltak. 2008 szeptember végén otthoni szabadságukról visszatérve Tyumenben kezdtek gyülekezetalapító munkába.

Menjünk együtt egy darabon!

„Jó, hogy egymás rendelkezésére állunk, láthatjuk egymást, gondjainkat, örömeinket; erőnket megoszthatjuk és együtt járhatunk az úton.” Manfred Siebald egyik énekének refrénje kezdődik így. Ebben felsorolja egy ember életének legkülönbözőbb helyzeteit. A közösségben osztozunk egymással a jóban és a nehézségekben. Bármerre járunk, bárhol állunk, jólesik a közösség egy másik emberrel. Segítséget jelenthet, ha valaki egy darabon velem jön, rám szánja az idejét, közösséggel ajándékoz meg.

Kis lépések

Oroszországban merőben új helyzettel szembesültem. Idegen emberek, idegen kultúra és idegen nyelv. Hogyan lehet ilyen körülmények között megélni a közösséget? Szorosan véve a nullánál kell kezdenünk. Elég nehéz volt lépésről lépésre megtanulni, hogyan ápolhatom a közösséget a mindennapokban.

Az első három hónapban egy nyugdíjas asszonynál laktam albérletben. Ezzel az volt a célo, hogy jobban megismerjem az oroszországi életet. A háziasszony alig tudott németül, én meg semmit oroszul. Közös életünket ilyen korlátok között próbáltuk meg kialakítani.

Idegen ember, idegen nyelv és idegen szokások. Kisülhet ebből valami jó? Mindjárt első reggel igazi orosz

reggelit kaptam sült burgonyával és hallal. Várt rám még néhány váratlan élmény. Egy szombati napon, amikor éppen leültem tanulni, háziasszonyom bejött és le akarta ragasztani az ablakokat a téli hideg ellen. A napom minden előzetes bejelentés nélkül felborult. Most mit tegyek? Bosszankodjam vagy segítek? Az utóbbi mellett döntöttem, és segítettem a többi ablak szigetelésében. Így kis híd épült közöttünk, és ketten gyorsabban haladtunk a munkával.

De nemcsak adtam, hanem kaptam is. Gyakran volt szükségem segítségre a házi feladatoknál, és háziasszonyom készségesen segített. Orvoshoz kellett mennem, és ő ehhez igazította napi időbeosztását. Délután tanítás után az unokája jött el hozzám, és idővel bizalma lett hozzám, úgyhogy együtt játszottunk, és bevontak a család közösségébe.

Háziasszonyom gyakran mondta: „Gyere, igyunk teát”. Ez azt jelentette, hogy félbe kellett szakítanom a munkát és időt szánnom a beszélgetésre. Ez történhetett akár délben, akár késő este. Így jobban megismerkedtünk egymással, és még korlátozott nyelvismereteim mellett is megtudhattam valamit az életéről. Időnként Istennel kapcsolatos kérdések is elhangzottak. Ebből észrevettem, hogy aggódik, talán amiatt is, hogy nála lakom.

Egyre tágult a kör, akikkel általa

ismerkedtem meg. Gyermekei, unokái, rokonai és barátai néztek be hozzám vagy együtt ünnepeltünk. Máig megmaradt a kapcsolatunk, pedig már saját lakásban lakom. Mégis minden alkalommal ápolni kell a közösséget, időt szánni egymásra. Sok mindenhez több idő kell egy szűk óránál, és ezt nem is lehet mindig előre megtervezni.

Hogy találjuk meg az utat egymáshoz?

A közösség gyakorlásának másik helyszínét az egyetemi nyelvtanulás nyújtotta. Első egyetemi napomon az egyetem irodája előtt álltam, várva illetékes tanáromat, hogy magával vigyen a tanítási órára. Nem ismertem sem a tanárt, sem a tanuló társaimat. Az első hetekben futottam utánuk és igyekeztem nem elmulasztani a kapcsolatot, mert nélkülük nem találtam volna meg a termet. Így egy diákközösségben találtam magam. Az osztályközösség eleinte abból állt, hogy együtt tanultunk olvasni, írni és beszélni. Sokszor nem volt könnyű megérteni egymást. Apróságok nagy problémává váltak, mint például az órarend bármilyen változása. A csoport kínaiakból állt, és kezdetben az ilyen órarend változásokról szóló tájékoztatások nem jutottak el hozzám. Kívülálló voltam, ők pedig zárt csoportot alkottak. Egyik-másik helyzet-

ben csak Istent kérhettem, hogy adjon nekem szeretetet tanulóársaim iránt, és mutasson utakat hozzájuk.

Ez azt is jelentette, hogy éberem figyeljem a lehetőségeket. Egyszer az történt, hogy az új szemeszterhez tankönyvet kellett beszerezni. Tanulóársaim közül senki sem tudta, honnan. Én ismertem a könyvkereskedést, ezért egy másik diákkal be tudtam szerezni a könyveket a csoportnak. Így növekedett kis lépésekből az osztályközösségünk.

Semmi sem jön magától

Kis oázist jelentett a gyülekezet és csapatunk. Természetesen itt is építeni kellett a közösséget. Semmi sem jön magától. Bár ugyanabban az Istenben hiszünk, eleinte mégis idegenek voltunk egymás számára.

Sokszor kellett először kis lépéseket tenni. Majdnem törzshelyet kaptam a gyülekezetben, amelyet két asszony tartott fenn nekem és örültek, ha mellettként ültem. Kis kedvesség, ám segített abban, hogy érezzem, szívesen látnak, és így nem kellett egyedül ülnöm.

Idővel lehetővé vált, hogy elmondjak valamit. Mekkora örömet jelentett, amikor valaki például megkérdezte, hogy zajlott le a vizsga, vagy miért hiányoztam! Volt tehát valaki, aki együtt imádkozott és együtt aggódott értem. Másik alkalommal a csapatból hívott fel valaki. Az a gondolata támadt, hogy fel kellene hívnia, és éppen a megfelelő pillanatban tette. Így kis lépésekben növekedett az egymással való közösségünk, és remélem, hogy még tovább mélyül. A közösség azonban sohasem tökéletes, sőt itt a

földön nem is lesz soha tökéletes. Ez a közösség élő és változó. Egy valami mégis világos lett: Istennel is ugyanúgy kell ápolnom a kapcsolatot, ahogy emberekkel. Ha nem szánok rá időt és nem nyílok meg előtte, nem lehetséges a közösség. Ezért néha már azt kellett eldöntennem, hogy nem a szótárat veszem először a kezembe, hanem előbb a Bibliát, és időt szánok az imádkozásra. Akár emberekről van szó, akár Istenről, a közösség mellett döntök.

Sabine Matthis missziós nővér, a Teológiai Szeminárium Bibliaiskolájának elvégzése előtt idősgondozónő volt, majd belépett a Liebenzelli Misszió diakonissza nővérei közé, 1991–2005 Németországban közösségi munkában állt, 2006 szeptembere óta Oroszországban él és a nyelvet tanulja.

FRANCIAORSZÁG

Közösség „francia módra”

Emlékek

1986-ban Sigrun, még mint egyedülálló, Herford-Laarban az orgona padján ült és várta, hogy a gyülekezet befejezze az Apostoli Hitvallás elmondását. „Hiszem a szentek közösségét.” Ez a mondat a harmadik részben fordul elő, és a konfirmációs oktatáson elhangzott magyarázat szerint azokat jelenti, akik hisznek az Úr Jézusban és világméretű Gyülekezetéhez tartoznak. „Istennek mindenütt vannak emberei” – valljuk az imádságban. Sigrunnak vigyáznia kell, hogy az ima után szórakozottságában el ne mulassza az ének előjátékát. A liturgia előírja az előjátékot. Az énekeket három nappal az istentisztelet előtt megkapta, hogy gyakorolhasson és szép előjátékokat tudjon keresni a megfelelő hangnemben. Ezek a korállok az evangélikus istentiszteletek jellegzetes énekei.

Első tapasztalatok a missziói mezőn

Családunk 1991-ben érkezett Franciaországba. Párizs egyik külvárosában kaptunk lakást, ahol egy „testvér-gyülekezet” istentiszteletére jártunk. Az istentiszteletnek nagyon szabad a formája. A látogatók ajánlhatnak éne-

keket, amelyeket a zongorista rögtönzéssel vezet be és kísér. A nehezebb dallamoktól sem ijed meg. Kötetlenül lehet imádkozni vagy imakéréseket megosztani.

A hívők néha felolvasnak egy-egy igerészt, amely a hét folyamán sokat jelentett nekik. Nekünk, népegyháziaknak ez a kötetlenség eleinte kissé különösnek tűnt, de később rájöttünk, hogy ettől nagyon eleven az istentisztelet. A közösséget is építi, mert sok mindent megtudunk egymásról.

Növekvő közösség a missziós országban

2008-at írunk. Sigrun megint a zongoránál ül és Pétert hallgatja, aki a keresztség témájához illő igerészt olvas fel. Keresztelési istentiszteletre jöttünk össze. Sokan eljöttek. A Kamerunból származó, keresztelésére váró Patrice arról tesz biznyságot, hogyan ismerte meg az Úr Jézust, és hogyan növekedhet hitben lépésről lépésre. Kereszteléskor ő is elmondja az Apostoli Hitvallást: „Hiszem a szentek közösségét”, vagyis az egész világot átfogó, egyetemes Egyházat, Krisztus testét. Érezzük, hogy mi is odatartozunk. Másféle énekeket énekelünk, gyakran rögtön-

zött gitárkísérettel, ütőhangszerekkel és szintetizátorral, ám ezek is a szívhez szólnak.

A hívőknek ebben a közösségben átéljük, hogy szabadon imádkozhatunk és biznyságot tehetünk. Amikor 1997-ben saját termünkben az első istentiszteleteket tartottuk, gyakran csak ketten imádkoztak hangosan. Most előfordul, hogy gyerekek is mernek hangosan Istenhez fordulni egy-egy mondattal, a felnőttek pedig egyre jobban felszabadulnak az imádkozásra.

Köung kambodzsai keresztyén és értelmi fogyatékos. Jó hallani az ő szájából: „Istenem, dicsérlek téged.” Az ilyen és hasonló esetek melengetik az ember szívét.

Az úrvacsora is a közösség különleges megélését jelenti nekünk. Még jól emlékszünk arra, amikor egy tányért és egy poharat vásároltunk az úrvacsorára, és kis gyülekezetünkben először használtuk. Most már sokkal többen vesznek részt velünk együtt az úrvacsorai közösségben. Olyankor is tapasztaljuk az összetartozást, amikor egy beteg asszony otthonában együtt veszünk úrvacsorát, aki nem tud eljönni az istentiszteletre.

A „repas fraternel”-t vagy „agape”-t (szeretetvendégséget) csak Franciaországban ismertük meg. Ilyenkor mindenki hoz magával valamit és odateszi egy asztalra. Ezután mindenki kiszolgálhatja magát, akárcsak egy büfében. A közös étkezés közben jól lehet egymással beszélgetni.

A közösséget olyankor is megéljük, amikor más misszionáriusokkal imádkozásra és beszélgetésre jövünk össze.

Az „amicale des missionaires”-en, vagyis az Angers-ben tartott baráti misszionárius-találkozón a Loire-vidéken dolgozó különböző missziós társaságok misszionáriusai vesznek részt. Ilyenkor meghallgatunk egy áhítatot, megbeszélünk egy témát, közös ebédet veszünk részt és hosszú imaközösséget tartunk, amikor a környék minden településéért imádkozunk. Így mindenki együtt örül, amikor valahol megtérésekről hallunk vagy valaki a következő evangélizációhoz új ötlete-

ket mutat be. A feleségek is örömmel vesznek részt az ilyen hétfői együttélésben. Magukkal hozzadják a kisgyerekeket is, a nagyobb gyerekek pedig ezen a napon az iskolai étkezdében ebédelhetnek.

A közösséget tehát akkor éljük meg igazán, amikor értékeseknek tartjuk mindazokat a hívőket, akikkel együtt alkotjuk Krisztus testét, és mindenki készségesen és örömmel használja adottságait a többiek számára és áldására.

Gyülekezeti tagok bizonyágtételei

Veronique így válaszol arra a kérdésre, hogy mit jelent neki a közösség: „Ez partage (megosztás)”, vagyis megosztjuk más hívőkkel, amink van, segítjük egymást, gondolunk a másokra. Itt van például L.: gyermekruhákat hoz magával és a gyülekezetben odaadja a rászorulóknak. Amikor talál valamit, amit a cserkészcsapat-

nál tudnánk használni, félreteszi nekünk. Még a kirakat szebbé tételére alkalmas tárgyakat is lehet tőle kölcsönkérni.

A közösséget énekléssel, imádkozással, dicsérettel, adakozással, az ajándék elfogadásával és közös étkezéssel ápoljuk. Mind Paul Gerhardt énekeivel, mind más énekekkel a hívőkkel való közösséget éljük meg.

Összefoglalva elmondhatjuk: közösségünket eleinte az jellemezte, hogy mi fektettünk bele, ám az évek során olyan közösséggé alakult, amelyben mi is kapunk valamit.

Peter és Sigrun Rapp, öt fiuk van. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Peter rendőr, Sigrun pedig városi felügyelő volt. 1991 óta élnek Franciaországban, a nyelvtanulás befejezése óta Alençonban gyülekezetalapításban tevékenykednek.

JAPÁN

Nincs szavuk a közösségre?

„Japán nyelven nincs megfelelő szó a közösségre” – hallottuk gyakran, pedig sok szótár mintha éppen az ellenkezőjét igazolná. Sem a Biblia, sem a keresztyén hit nem nélkülözheti ezt a szót, tehát kell lennie egy megfelelő kifejezésnek. Az Apostolok cselekedetei 2,42-ben például a közösség szót „majivari”-nak fordították. Mégis létezik rá kifejezés?!

A „majivari”-nál ezt olvassuk a szótárban: kapcsolat, keresztesítés, barátság, házastársi kapcsolat. Igeként: összekeveredni, keresztesődni, barátkozni. Ezekben azonban sok elemet és magyarázatot találni, amelyeknek van némi közük a közösséghez. Csak mintha éppen a mindennapi életben hiányozna ennek a szónak a használata.

Egy lelkész révén megismerkedtünk egy hívő házaspárral. Nagyon érdekelte őket a német nyelv és Németország. Természetesen azonnal meghívtuk őket, hogy a legközelebbi ünnepnapon jöjjenek hozzánk vacsorára. Missziói lelkületükre vall, hogy magukkal hoztak egy velük barátságban lévő, szintén „Németországról

rajongó” párt. A férfi (fogorvos) és a nő (orvosasszisztensnő) még nem keresztyén, de nagyon érdekelte őket a foglalkozásunk (misszionárius). A német vacsora után Németországról és a keresztyén életről, egyházzal és hitről Japánban, és hasonló témákról beszélgettünk. Késő este még együtt imádkoztunk. A fogorvos házaspárnak ez természetesen szokatlannak tűnt, de részt vettek benne. Búcsúzásnál Icuka úr és felesége (keresztyének) még egyszer megköszönték a „majivari”-t – a férfit fiatalkorára emlékeztette, amikor a hasonló „majivari” ugyanolyan áldást jelentett neki, mint a mai, és sokat nyert belőle hitben. A mellette álló fogorvos kissé megrökönyödött arccal megkérdezte, hogy pontosan mit is ért ezen. Feleségével ellentétben, akinek halvány fogalma sem volt róla, ő ismerte a szót és volt is róla elképzelése. A hétköznapi életben azonban szinte sohasem alkalmazta, és ebben az összefüggésben meglehetősen idegennek találta.

Néha zavaró, ha gyülekezeti körökben olyan szavakat használunk, amelyeket az átlag polgár nem ért,

de itt megint alkalom nyílt arra, hogy a keresztyén hit egyik sajátosságát megmagyarázzuk. Japánban keresztyén körökben gyakran még a görög „koinonia” szót is használják. Művészek műveiket „koinoniá”-nak nevezik. A görög szót keresztyén cikkek címében is megtaláljuk. Ilyenkor természetesen még inkább szükséges ennek a fogalomnak a magyarázata.

Az eszmecsere ideje

Minden istentisztelet után „közösségi órá”-t tartanak. Ez úgy hangzik, mint pietista körökben a vasárnapi program, de közben egészen másra gondolnak. Nem ismernek olyan gyülekezetet, ahol az istentisztelet után ne lenne „majivari”. Sok templomban rendszeresen együtt étkeznek istentisztelet után, vagy legalábbis teát és rizsből készült süteményt szolgálnak fel. Az istentisztelet utáni „majivari” a közösség idejét jelenti, amikor beszélgetnek egymással. Híreket és Istennel átélt élményeket mondanak el, érdeklődnek egymás hogylétéről vagy a gyermekekről. Időpontokat be-

szélnek meg, ételrecepteket cserélnek vagy egyszerűen az időjárásról beszélgetnek. Ez különösen az újaknak jó alkalom arra, hogy a gyülekezettel és a hittel kissé közelebből megismerkedjenek. Néha az volt a benyomásom, hogy ilyenkor több lelki formálódás és növekedés megy végbe, mint igehirdetésem által.

Nem véletlenül beszél az Apostoli Hitvallás a „szentek közösségé”-ről. A közösség a keresztyén ember hitének része és a Szentlélek eszköze a megszentelődésben. Vajon a mi „közösségi óráinkon” mindig tudatosan gondolunk erre?

Karácsony – jó alkalom közösség ajándékozására és átélésére

1995/96-ban a kanadai Edmontonban voltunk. Honvágtyól vagy hasonlótól kevésbé féltünk, de feltettük magunknak a kérdést, milyen lesz a karácsony ennyire távol hazánk-

tól. Ennyi év után is még mindig úgy beszélünk róla, mint ami a legszebb karácsonyunk volt. Ennek oka nem az ajándékok vagy a nagyszerű hó és a sok karácsonyi fényözönbe öltözött ház volt. Egyáltalán nem, hanem az, milyen kedvesen és szeretettel fogadtak be minket egy család. Néhány napra teljesen maguk közé fogadtak és kényeztettek, majdnem úgy, mintha az ő gyerekeik lettünk volna. Szentestén jóval éjfél utánig ünnepeltünk, ettünk és beszélgettünk. Természetesen ajándékokat is adtunk és kaptunk, de a legnagyobb ajándék nekünk az ajándékba kapott „közösség” volt. Azóta karácsony előtt mindig arra gondolunk és azt vizsgáljuk, idén kit ajándékozhatnánk meg „közösséggel”. Mivel a japánok legkésőbb december 24-én befejezik a karácsonyt és teljes feszültségben az újévre készülnek, alkalmunk van arra, hogy németekkel vagy németül beszélő barátainkkal

törődjünk. Mindegy, hogy egyedülálló misszionárius vagy rövidtávú szolgálatra jött munkatárs, aki először ünnepel karácsonyt családjá és barátai nélkül – meghívjuk és megajándékozuk őket egy kis közösséggel. Eddig minden alkalommal egész családnak is az ünnep fénypontját jelentette az ilyen alkalom.

Mi lenne, ha egyszer Ön is ajándékozna valakinek „karácsonyi közösséget”?

Gerd és Heike Strauß, három gyermekük van. A Teológiai Szeminárium elvégzése előtt Gerd gépjárműszerelő volt, Heike szállodában dolgozott. Öt évig a Dél-Német Közösségi Szövetségben közösségi munkában álltak, 1996 óta Japánban élnek, a nyelvtanulás után gyülekezeti munkába álltak, majd egy évig a diakotthonban voltak nevelők. Most újra gyülekezetben szolgálnak.

MALAWI

A kissé más „világháló”

Milyen fáradt vagyok! Persze, nem csoda, hiszen babát várok. A kezdeti időben nem szokatlan ez a fáradtság. Úgy érzem, nem bírom tovább! Pedig grillezésre szól a meghívás. Megsúgom a vendéglátó asszonynak – semmi gond, egyszerűen menjek föl a hálószobába és kicsit fekdjek le. Itt fekszem hát az ágyon, mind a négy végtagomat kinyújtom és egy pillanatig élvezem a nyugalmat. Milyen jó, ha olyan barátaink vannak, akiknél szinte otthon érezhetjük magunkat! Bár igaz, ezeket az embereket ma láttam először, de úgy fogadtak minket, mintha régi barátok lennénk.

Utazószolgálatunk során gyakran jártunk így: Megérkeztünk egy idegen templomba vagy közösségbe, és néhány óra után azzal az érzéssel váltunk el egymástól, hogy örökre összetartozunk.

Sokszor panaszkodunk a keresztyének közötti egység hiánya miatt, az azonos gondolkodásuk közötti rossz közösség miatt! Pedig nagyon jó dolgunk van. Nemcsak a számítógépek világában, hanem a keresztyének kö-

zött is létezik a „World Wide Web”, a világháló, ami a legkülönfélébb embereket köti össze. Az Úr Jézusban testvérek vagyunk!

Múltkoriban esküvőre kaptunk meghívást. Malawiban gyorsan és váratlanul házasodnak. A mi szegény vidékünkön ilyen alkalomból ritkán tartanak ünnepséget. Ez az esküvő más volt. Ráadásul pontosan kezdődött és mi, az egyedüli fehér vendégek, nagyon elkéstünk. Az elmúlt években megszoktuk, hogy a „mi” templomainknak fűből van a teteje és gyékényszőnyegeken ülhetünk a poros padlón – itt azonban méteres színes üvegablakokat és oszlopokat láttunk, a lelkész ünnepi díszben, mikrofonnal a kezében jelent meg, és az ifjú párt egy sereg gazdagon díszített koszorúslány kísérte. Amikor a díszes ruhába öltözött vőlegény és menyasszony elvonult a padosorunk mellett, és a vőlegény lelkesen üdvözölt minket, hosszú idő után újra kultúrsokkot éltem át. Hogyan pottyantunk ilyen helyzetbe az elkéséskor szegény Malawiban?

A történet öt évvel korábban és több ezer kilométer távolságban, Kana-

dában kezdődött. A felkészítő tanfolyam keretében a hatalmas Toronto városban olyan embereket kellett keresnünk, akik leendő missziós területünkről érkeztek. Malawi azonban olyan békés, hogy alig jönnek onnan menekültek, és annyira szegény, hogy szórakozásból senki sem utazik Kanadába. A különböző kutatások mind ugyanahhoz a címhez vezettek: A Malawiból való Patrik, a református egyház lelkésze teológiai továbbképzésen a városban tartózkodott. Tőle hallottunk először csicseva nyelvű szót. Segített, hogy feladatunknak eleget tudjunk tenni, mi pedig a teológiai dolgozataihoz szükséges eredeti német szövegek fordításában segítettünk neki.

Malawiba érkezésünk után nem sokkal egész családjával megismerkedtünk, így legidősebb fiával is, aki akkor tartotta esküvőjét. Az ezzel a családdal való barátság nélkül, amelynek életszínvonala és képzettsége egészen más, mint az ittenieké, akikkel egyébként kapcsolatba kerülünk, a mai napig nagyon egyoldalú maradt volna Malawiról szerzett benyomásunk.

A keresztyén hálózat tehát különböző egyházak tagjai között is működik. De hogyan kapcsolódik össze ez a háló? „Legyetek vendégszeretők egymáshoz” – int a Biblia. Az ilyen feladatot normális körülmények között szívesen teljesítem. Néha azonban gátlásokkal küzdök. Hívjak meg valakit, ha nem is tudom, hogy az illetőt egyáltalán érdekli-e, kapcsolatba akar-e kerülni velem? Ezt a kérdést tettem föl néhány évvel ezelőtt, amikor megtudtam, hogy Csizomótól alig négy kilométerre egy fiatal japán nő él és tanít egy afrikai iskolában. Rövid vonakodás után üzenetet küldtem neki, amelyben bemutatkoztam – és ebből barátság lett. Amikor ez a tanítónő két év után megint elhagyta Malawit, ahol a helyieknek szakképzéssel segített, éppen harmadik kislányunk születése miatt Németországban tartózkodtam. Barátnőnk ott is rövid látogatást akart tenni. „Nélkületek elsovadtam volna Afrikában, szeretnék megismerkedni Japánban a Liebenzelli Misszióban dolgozó barátaitokkal” – mondta búcsúzáskor. Később lelkesen írta, hogy Japánban felkereste a Schuckert családot, én pedig örültem, hogy Isten milyen érdekes úton-módon építi világhálóját. Sohasem bántam meg, hogy annakidején vállaltam a visszautasítás kockázatát.

Ötletszerű látogatások

Kanadai felkészülésünk alatt mindig újra hallottuk az intést, hogy főleg az afrikai kultúrákban nemcsak az

nagyon fontos, hogy meghívjuk és vendégül lássuk az embereket, hanem ötletszerűen elmenjünk mások otthonába és hagyjuk, hogy megvendégteljenek. Ami Németországban szemtelenségnek számít, másutt éppen a kapcsolatok építésében fontos. Mára nagyon megszerettük az afrikai vendégszeretnek ezt az oldalát. – Nemcsak akkor, amikor malawiaknál tettünk látogatást, hanem az országban élő más külföldieknél is.

Lehengerlő vendégszeretet

Daniel tavaly németországi látogatókat várt a repülőtéren. Egy barátságos dél-afrikai férfi beszédbe elegyedett vele és megadta neki a telefonszámát. Felesége a repülőgépen ugyanakkor beszélgetésbe elegyedett a látogatóinkkal. Ők is nagyon rokonszenvesnek találták egymást. Egy héttel később bátorítottunk felhívni őket, és azonnal vacsorára hívtak. Csak udvariasságból?

Amikor az ismeretlen asszony az üdvözlésnél kedvesen megölelt, éreztem: itt most „testvérek” állnak szemben egymással. Nagyon szép napot töltöttünk együtt, ráadásul éjszakára is náluk maradtunk. Nemcsak mi örültünk ennek a csodálatos vendégszeretnek, hanem új barátaink is boldogok voltak, hogy végre egyszer megint vendégül láthattak valakit. Malawiba költözésük után meglehetősen magányosnak érezték magukat és még nem találtak kapcsolatot keresztyén gyülekezettel. Ez után a bátorító élmény

után elhatároztam, hogy a jövőben is megint ilyen „szemtelen” leszek, és elfogadom idegenek meghívását.

Őn még sohasem tapasztalt ehhez hasonlót? Nem vette még észre, milyen kapcsolatok léteznek keresztyének között? A hálót csak akkor érezzük meg, ha beleesünk. Mi, németek azonban nem örülünk neki, hiszen nem szeretnénk mások terhére lenni! Csak nem erőltetjük rá magunkat másokra! Jól ismerem az ilyen gondolatokat. Legtöbbször azonban, amikor legyőzzük az ilyen gátlásokat, elképzeltetetlen érzelmi gazdagságot kapunk és jóleső közösséget élünk át. Nemcsak külföldön, hanem hazánkban is. Próbálja ki! Fonja Ön is a „testvérek” hálóját! Ki tudja, milyen meglepetéseket készít Isten akár a saját falunkban is!

Daniel és Rita Mattmüller, három lányuk van. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Daniel szerszámkészítő volt, Rita reáliskolai tanár. Néhány évig EC-referensként szolgált, 2003 nyara óta Malawiban élnek. A nyelvtanulás után 2005 júniusában egy évre átvették a Csizomo-Központ iskolájának vezetését, 2006 októberétől 2007 márciusáig Monbachtalban (Németország, a Liebenzelli Misszióhoz tartozik) a „Firemountain Training School” (Tűzhányóhegy Oktatóközpont) gondnoki voltak, 2007 júniusától újra vállalták a teológiai-kézműves Csizomo Képzőközpont vezetését.

PÁPUA ÚJ-GUINEA

Virágkoszorúk, hordárok és bőséges étkezés

„Küldjeteinket minket valahová, ahol gyorsan össze lehet melegedni az emberekkel, ahol a helybeliek nyíltak és egyszerűen lehet velük kapcsolatokat építeni” – kértük a misszió vezetőségétől, amikor néhány évvel ezelőtt arról beszélgettünk, melyik missziói ország jöhetne szóba számunkra.

Amikor aztán két évvel ezelőtt Pápua Új-Guineában Mánusz szigetére érkeztünk, a repülőtéren virágkoszo-

rúkkal fogadtak. Kis autóbuzskaravánt szerveztek a fogadásunkra, maga a helybeli egyház főtitkára vitte a bőröndjeinket, és még ugyanazon a napon ünnepséget rendeztek gazdagon terített asztallal. Elfogott a lelkesedés az emberek kedvessége és nyíltsága láttán. Nagyon hamar jól éreztük magunkat.

Mánuszon csakugyan könnyű kapcsolatot teremteni az emberekkel. Akárhová megyünk, legtöbbször meghívják egy teára. Ha éppen étkezés idején látogatunk meg valakit, természetesen mi is velük ülünk asztalhoz. Falun sohasem okoz gondot hálóhelyül házat találni. Ha egy út felől érdeklődöm, könnyen előfordul, hogy nem magyarázzák meg, hogyan jutok el oda, hanem a megkérdéztet egyszerűen odavezet. Ha segítségre van szükségem, hogy valamit el tudjak szállítani vagy az autómot kellene megtolni, mindig

akadnak emberek, akik készek segíteni. Gyakran hoznak nekünk gyümölcsöt vagy zöldségfélét vagy azért jönnek, mert hideg vizet szeretnének inni. Itt sokakban él tudásszomj, szeretnék megtudni, milyen az élet Németországban, szeretnének valami újat tanulni vagy egyszerűen történeteket hallani. A szomszédok átküldik a gyerekeiket, hogy Johnnyval játszanak, és így délutánonként a verandánkon összejön Johnny egész homokozó csapata. Ha missziói vagy gyülekezeti állomásunkon bármilyen okból ünnepi lakoma van (és ez gyakran előfordul!), mindig meghívják egész családjukat. Valóban sok kedves kapcsolatunk van már. Ám van-e igazi közösség? Mert az egészen más dolog!

Vágy mélyebb kapcsolatokra

Egy idő után észrevettük, hogy csak kevesekhez fűz igazi mély kapcsolat. Az emberek kedvesek, elcsévegnek az étkezésről, az időjárásról és a már megint nem működő telefonról. Időnként találkozunk a gyűléseken és a megbeszéléseken. Eddig azonban csak ritkán éltük meg, hogy valaki saját álmairól, vágyairól, aggodalmairól vagy félelméről beszéljen, vagy magától elmondja, amit igazán gondol vagy egyszerűen megvallja, mi idegesíti. A gyülekezeti rendezvények is majdnem kizárólag előadói stílusban zajlanak: egy valaki beszél, a többiek hallgatják. Intenzív „lelki közösséget” alig tapasztalok; hiányzik a Biblia kijelentéseiről a közös gondolkodás és annak megbeszélése, hogy az olvasottak mit jelentenek az egyes emberek életében. Amikor ráébredtünk, nagyon sajnáltuk, hiszen többet szeretnénk a csupán „felszínes” közösségnél.

Amikor erről egy egykori mánuszi misszionáriussal beszéltem, azt mondta: „Simon, meg kell értened, hogy az emberek itt „szegénykultúrában” élnek. Sokkal lassabban nyílnak meg, mint Németországban. A mélyebb kapcsolatok sok időt igényelnek. Ezért: legyél sokat együtt az emberekkel. Főleg olyankor legyél náluk, amikor olyasvalamivel foglalatalkodnak, amit jól tudnak. Érd

tetten őket abban, amihez értenek! Menj velük horgászni vagy a kertbe! Ülj velük a házuk árnyékában, igyál velük teát, legyél együtt velük! Évek alatt majd elmélyülnek a kapcsolatok, összebarátkozol velük és olyan ember leszel, aki segít az életüket lelkiileg formálni.”

Ezek a javaslatok nagy segítséget jelentettek nekünk és levontunk belőlük néhány következtetést:

– Időt szánni egymásra

Családként és különösen házaspárként igyekszünk gyakorolni egymással a közösséget. Amikor barátaink és rokonaink messze vannak tőlünk, itt pedig eltart egy ideig, amíg a kapcsolatok elmélyülnek, a házastárs újra fontos ajándék lesz. Házastársakként egymást bátoríthatjuk, együtt imádkozhatunk, olvashatjuk a Bibliát és tudatosan megoszthatjuk egymással az életünket. Ha csak lehetséges, igyekszünk a csütörtök estét szabadon tartani, hogy együtt lehessünk, és Istennel is ápoljuk közösségünket.

– Emberekbe befektetni és Istennel bízni

Nem várunk gyors eredményeket és elfogadjuk, hogy szolgálatunk eredménye nem mérhető egyszerűen. Hisszük és bízunk abban, hogy Isten idővel megváltoztatja azokat az embereket, akikbe befektetünk, és majd ők is pozitívan hatnak környezetükre. Az együtt töltött idő ezért nem időpocsékolás, hanem a jó missziói munka előfeltétele.

– Osztozunk a mindennapi életben

Azon fáradozunk, hogy azokkal az emberekkel, akikkel dolgozunk, mint ember az emberrel találkozzunk. Ehhez részt kell vállalnunk a mindennapi életükből, de különleges alkalmakkor is, amilyen egy gyermek születése vagy haláleset.

Örülünk azoknak az alkalmaknak, amikor látható, hogy mi sem vagyunk különbek. Amikor helybeli munkatársakkal csónakon megyünk evangélizációra és esik az eső, mindannyian elázunk. Ha az út tovább tart a tervezettnél és megéhezünk, megosztjuk egymással az utolsó kekszeket és banánokat is. Az olyan alkalmak kovácsolnak össze, amikor szükségünk van egymásra.

Nem rejtjük véka alá, ha valami nem sikerül, és ha valami kellemetlen, sőt, még nevetünk is magunkon – egyszerűen ezzel mutatjuk ki, hogy mi is hibákban és gyengeségekben szenvedő emberek vagyunk.

– Anyagilag segítünk azoknak, akik valóban bajban vannak.

Igyekszünk minden jót értékelni: Megmutatjuk, hogy a helybeli étel ízlik, megköszönjük, ha egy helybeli munkatárs jól felkészült, felismerjük és megemlítyük a mánuszi kultúra sok pozitív oldalát. Kitarunk akkor is, ha nem minden történik kedvünk szerint vagy ha mi egyes dolgokhoz másképpen fogunk hozzá.

Elmondjuk, hogyan érint minket Isten Igéje, mi az, ami nehezünkre esik vagy mi az, amiben kételkedünk.

Mind e közben azt kívánjuk, hogy kapcsolatok épüljenek és valódi közösség jöjjön létre. Ebben nagy segítséget jelent a mánuszi kedvesség és barátság, megkönnyíti az életünket és egyszerűbbé teszi a mélyebb kapcsolatok kialakulását. Mindezek mellett a kapcsolatok építése munkával jár. Meggyőződésünk azonban, hogy ez olyan munka, ami megéri. Egyesekben felébred a bizalom: Itt jön egy ember, 50-es éveinek elején, hosszú évek óta gyülekezeti tag, megnyílik és elmondja, hogy tulajdonképpen már régóta nem imádkozik és hite csak látzat. Vagy egy lelkész megvallja, ami szolgálatában nehézséget okoz. Vagy egy munkatárs tudunkra adja, hogy egy iget tanulmány megváltoztatta az életét.

Az ilyen kis élmények bátorítanak, hogy továbbra is Istennel menjünk egyik embertől a másikig és abban bízunk, hogy az Úr megadja a gyümölcsstermet.

Simon Herrmann

Simon és Yvonne Herrmann, két gyermekük van. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Simon munkafejlesztési szakelőadó volt, Yvonne ipari technikus. 2006 óta vannak Pápua Új-Guineában, a nyelvtanulás után Mánuszon oktatási és ifjúsági munkában vesznek részt.

Közösség spanyol módra

Közösség az, amikor ...

...több kultúrából való keresztyének együtt imádkoznak;

...hét nemzetből való hívők egyetlen közösséget alkotnak, együtt vesznek részt az istentiszteleten és utána még fél óráig beszélgetnek egy csésze kávé mellett;

...nyáron fiatal és idősebb gyülekezeti tagok találkoznak a tengerparton, és élénk beszélgetés mellett fogyasztják el vacsorájukat;

...meglátogatunk egy beteget a kórházban, és ott valószínűleg még másokkal is találkozunk a gyülekezetből, akik örömet akarnak szerezni a betegnek;

...a gyülekezet vasárnap délután a „Pinar”-ban (természetvédelmi park píniákkal) találkozik, hogy együtt legyünk, vagy amikor egyesek közösen tesznek valamit;

...meghívják egymást ebédre (vacsorára);

...misszionáriusok és helybeli vezetők jól tudnak együtt dolgozni.

Én hogyan élem meg a közösséget?

Kis visszpillantás: amikor 1996-ban Spanyolországba érkeztem, egy spanyol munkatárs meghívott a madridi gyülekezetbe, ahová családjával együtt járt. Ez a nagy, élő és missziói lelkületű testvérgyülekezet vasárnap délelőtt két istentiszteletet tartott, mert a gyülekezeti terem már kicsinek bizonyult. Én rendszerint az elsőre mentem. Különösen az tetszett, hogy utána egy csoport egyedülálló fiatal együtt elment egy bisztróba, hogy reggelizzenek (ezt a spanyolok különösen is szeretik). Itt aztán még legalább egy órán át ültünk és me-

séltünk. A különleges mégis a beszélgetések tartalma volt. Itt nem a futballról, vagy divatról, vagy hasonlóról volt szó, hanem egyesek majdnem mindig az elmúlt héten Istennel átélt élményeiről számoltak be. Ez nagyon tetszett nekem, mert nem szoktam meg az ilyen nyílt, természetes beszámolókat a hétköznapiok nehézségeiről. Ugyanazon a hitbeli alapon álltunk és kölcsönösen bátorítottuk egymást. Ugyanez történt a házi bibliakörben is, amelyet látogattam.

A beépülés nehézségei

Közben eltelt néhány év és jobban beleláthattam a spanyol társadalomba. Két és fél év óta a Grao de Castellón-i gyülekezet munkájában veszek részt. Itt átélem a cikk elején említett pontokat: a közösséget a gyülekezet belső vagy külső rendezvényein.

A gyülekezet növekszik. Új emberek jönnek. Különösen fontosnak tartom, hogy ezek az emberek beépüljenek a gyülekezetbe. Itt nyilvánvalókká lesznek a kulturális különbségek is. Idegeneknek nem könnyű beépülni a meglévő kapcsolatokba. Ezért mi, a vezetőségi kör azon fárdozunk, hogy személyes beszélgetéseket és találkozásokat kínáljunk a rendszeres alkalmazáson kívül, hogy kötetlenebb körülmények között előmozdítsuk a közösséget. Egyik-másik kapcsolat azonban inkább felszínes marad.

A nemzetköziség gazdagsága

A ma már 50 gyülekezeti tag és átlagosan 70 istentisztelet látogató mellett elkerülhetetlen, hogy ne képződjenek kisebb csoportok.

Egészséges fejlődés eredménye a házi bibliakörök iránti igény. Időközben négy bibliakör is alakult. Ezek a kis közösségek is segítik a gyülekezetbe való beépülést. Mint misszionáriusnő örülök a gyülekezetben belüli mozgásnak és a nemzetköziség gazdagságának is. Mégis úgy érzem, minden beépülési igyekezetem ellenére, mint külföldi gyakran kissé az események szélén maradok. Inkább mint megfigyelő, aki azt nézi, hogyan alakul egy spanyol gyülekezet spanyol vezetés mellett, és igyekszik bibliai alapelveket tanítani és átvinni a gyakorlatba. E téren azzal igyekszem segíteni, hogy bibliai tanítást adok át és építem a személyes kapcsolatokat.

Nagyon fontosnak tartom azt a közösséget, amit mi, a misszionáriusok csapata a vezetőségen belül ápolunk. Nagy segítséget jelent szolgálatunkban a kölcsönös bizalom, amely kulturális különbségek fölött ível át. Ezt a közösséget teljes erőnkkel szeretnénk fenntartani, akkor is, ha az összetételben mindig történnek változások.

Gisela Pfeffer

Gisella Pfeffer missziós nővér, elvégezte a Bibliaiskolát és belépett a Liebenzelli Misszió diakonisszái közé. Ápolónői végzettséget szerzett, 13 évig a Bibliaiskola háziasszonya volt Bad Liebenzellben. 1996 óta él Spanyolországban, előbb Dél-Spanyolországban és Madrid közelében egy konferenciatorthonban dolgozott, most újra délen, Grao de Castellónban. Fő feladata a nők közötti munka kiépítése.

PÁPUA ÚJ-GUINEA

Hívatlan látogatók

Mi volt ez? Szívem vadul ver, szokatlan zajra ébredtem fel az éjszaka közepén. Talán svábbogarak vagy egerek kaparásznak vadul a folyosónk falában? Álomittasan nyúlok az éjjeliszekrényen a riasztó után (futball dudu), és kisonok a hálószobából. Egy fekete kezű pillantok

meg, amely lassan, óvatosan próbálja lefejtetni a szűnyoghálót a ház ajtaja fölé. Megnyomom a dudát, és a kéz hirtelen eltűnik – hangos lábdobogás jelzi, hogy a betörők menekülésre fogták. A zajra felébrednek szomszédaink és telefonálnak a rendőröknek, akik néhány perc múlva

csakugyan megérkeznek. Pápua Új-Guineában ez nem is olyan természetes, mert a bevetésre alkalmas járművekből gyakran hiányzik az üzemanyag. Aztán megállapítom, hogy egyik vendéglakásunkat már kirámolták, és több minden elszállításra készen áll a kerítés mellett.

Juhászkytánk megfélemlítve kushad a víztartály mellett és vinnyog. Mit tettek vele a betörők?

A rendőrök a telken szétszórva megtalálják a kenyérpírtót, a vízfóralót, kerozinlámpákat és más holmit. Néhány rendőr a mellékutcákban üldözi a behatolókat – eredménytelenül. Ennek szinte örülök is, mert a betörőket gyakran rövid úton elintézik. Nem sokkal ezután visszafekszem. „Miért mindig akkor történik ilyesmi, amikor René szolgálati úton van?” – teszem föl magamban a kérdést.

Azóta már eltelt egy kis idő, de néha még mindig szinte magam előtt látom a kezét, éjjel a legkisebb zajra is felébredek, erősen ver a szívem és remegek. Mit tegyek a félelemmel? Tudom, hogy nekem, a keresztyénnek, a misszionárius feleségnek is szabad félnem, de nem kell megmaradnom benne. Félelmemmel az Úr Jézushoz mehetek. Az Úr nem ígér nekünk félelemmentes életet – józanul kijelenti: „E világon nyomorúságatok lesz (német: féltek).” De Jézus meg tud őrizni bennünket és mellettünk marad – nem vagyunk egyedül. Megígéri: „Bíz-

zatok, én legyőztem a világot.” Biztatása megnyugtat és egyben fel is szabadít.

Elisabeth Bredow

René és Elisabeth Bredow, négy gyermekük van: A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt René géplakatos volt, Elisabeth pedig orvosasszisztens. 1990–2008-ig Pápua Új-Guineában René főleg a munkatársképzésben és a misszionárius csapat vezetőjeként tevékenykedett. 2008 szeptembere óta missziói referens Dél-Németországban.

ZAMBIA

Egészségügyi segítők képzése a falvakban

Tizennégy hónap óta a Mungwi Klinika AIDS elleni munkájában veszek részt egy ápolónővel és egy titkárnővel együtt. Napi 10–15 beteg (mi csak AIDS/HIV vírussal fertőzött betegekkel foglalkozunk) és havi 15 új beteg mellett gyakran csak a legszükségesebbet tudjuk elvégezni.

Mungwi körzetében hozzávetőleg 17%-os a HIV vírus fertőzöttség – ez azt jelenti, hogy kereken 4 000 ember HIV pozitív. Ketten alig győzzük a munkát, de most megtettük az első lépést a megoldás érdekében. Júliusban a klinika vonzáskörzetében 30 falusi egészségügyi segítőt képeztünk ki. A tanfolyam négy napig tartott. A felkészített segítők ezentúl otthonukban keresik föl a betegeket, ellenőrzik a gyógyszerek beszedését és készen állnak arra, hogy az emberek elmondhassák gondolataikat és kérdéseket tehesenek fel. Nemcsak a betegeknek, hanem családjaiknak is segítséget és támaszt jelentenek. A HIV víusról, vagyis az Aids-ről szóló beszámolók gyakran csak számokat és statisztikai adatokat jelentenek. Minden pozitív HIV-teszt mögött azonban egész élettörténet rejtőzik, amely egy csapásra megváltozik, ha az ember ismeri a mögötte rejlő emberi nyomorúságot. Ha

az ember naponta szembesül ezekkel a történetekkel, a számok egyszeriben nevetek és arcokat jelentenek.

Mulenga 34 éves, házasságban, hat gyermek édesanyja. Hetedik terhessége alatt állapították meg, hogy HIV pozitív. Gyermek megszületése után eldöntötte, hogy nem szoptatja, mert ezzel is csökkenti a fertőzés veszélyét. Gyakorlatilag ez azt jelenti, hogy a család segítségével havonta 16 eurót kell előteremtenie a tejpor költségeire. Ő maga havonta 10 eurót keres. Egyedül nem tudná megoldani a gyerek táplálásának gondját.

Majdnem mindenki, akinél a HIV teszt pozitív eredménnyel zárul, arcucsapásként éli meg. Jó, hogy Kisanzwe lelkes ott van a klinikán, és a betegek lelkipozícióira beszélgetésre mehetnek hozzá.

Nemcsak gyógyszer kell

Az Aids kezelése jelenleg a gyógyszeres ellátásra és a kísérő tünetek kezelésére szorítkozik. A jelenleginél tulajdonképpen sokkal többet szeretnénk tenni: segíteni szeretnénk a megelőzésben. El szeretnénk menni a falvakba és az embereket fel szeretnénk világosítani a HIV/Aids-ről és következményeiről azért, hogy egyesek meg se kapják a fertőzést. Szeret-

nénk, ha megváltozna a gondolkodásuk. Sokan azt hiszik, hogy az AIDS varázslás következménye, és hogy az ember maga nem is védekezhet ellene. Az AIDS-es betegeknek az orvosi ellátást a félreeső falvakban is szeretnénk elérhetővé tenni, hogy többé ne kelljen 60 kilométert kerékpáron vagy gyalog megtenniük. A legrosszabb az, amikor egyáltalán nem jönnek el.

A falusi egészségügyi segítők képzésével megtettük az első lépést. Hamarosan 15 lelkipásztor és gyülekezeti vezető részesül ilyen oktatásban.

„Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek” (János 8,36).

Ezt a szabadságot kívánjuk itt Zambiában az embereknek, és azt, hogy megismerjék az Úr Jézust, hiszen Ő az út, az igazság és az élet, és őket is megtudja szabadítani.

Jens Weißflog

Jens és Susann Weißflog, három gyermekük van. Jens betegápoló, Susann pénzügyi szakértő, 2005 óta műszaki misszionáriusként tartózkodik Zambiában. A nyelvtanulás befejezése óta Jens betegápolóként dolgozik a Mungwi klinikán.

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). * A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu